

[Anne Grete Holmsgård]

hånd som tilskud til arbejdsgiverne. Man udbetaler 1½ pct. af lønsummen til arbejdsgiverne, sådan at de ikke skal betale så meget i de sædvanlige ATP-bidrag og de øvrige bidrag, der indbetales af arbejdsgiverne.

Under dette ligger den lille sjove pudsighed, at udbetalingerne til arbejdsgiverne skal falde under alle omstændigheder, lige meget om der kommer et provenu fra den øgede selskabsbeskatning eller ej, så det kan meget vel betyde, at der bliver øgede udgifter for staten ud af dette underlige mismask af en hybrid, vi taler om. Det handler desuden om, at udbetalingerne forfalder allerede fra oktober i år, mens virkningerne af selskabsskatteforhøjelsen først får virkning fra engang i 1986-87.

Det andet blifnummer består i en pris- og avancebegrænsning, som alle ved ingen effekt har. Det har været prøvet i hvert fald tre gange, mens jeg har siddet herinde, dvs. tre gange i løbet af de sidste fem år, og det har været prøvet et utal af gange før, simpelt hen med nul effekt. Den eneste effekt, det har, er af propagandistisk art og så nul mere.

Ud over dette indfører man så en bunden opsparing, og jeg har tidligere været inde på, hvor hamrende uretfærdig den er. Det indrømmede statsministeren såmænd også i fjernsynet i aftes, og det var unægtelig også svært at komme uden om. Hvad var hans forklaring så? Ja, den var, at det er også, fordi vi har et, jeg tror, han sagde »hamrende uretfærdigt« skattesystem. Ja, det har vi, men var det så ikke en idé at få lavet om på det først? Nej, det mener statsministeren nok ikke, og det ville sikkert også have været en pinlig affære, for hvad er det, statsministeren ønsker? Ja, han ønsker, at man flytter nogle ganske små hjørner rundt i skattesystemet, lige tilpas nok til, at mange mennesker vil tro, at nu er der virkelig gjort noget, uden at det har nogen som helst omfordelende effekt ud over en 2-3 pct., og det batter overhovedet ikke noget over for disse problemer.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at tage de kvindepolitiske briller på og se på forliget med dem. Kvindepolitisk aktive både i kvindebevægelsen og i fagbevægelsen har hele tiden slået på, at det var den daglige arbejdstid, der

skulle sættes ned, og især de radikales fru Lone Dybkjær er blevet citeret for det synspunkt i aviserne mange gange. Jeg vil godt spørge de radikale: hvad i alverdens riger og lande får vi dog ud af, at arbejdstiden sættes ned med 12 minutter om dagen? Ja, jeg spørger bare, og jeg vil såmænd godt svare i samme åndedrag. Det eneste, vi får ud af det, er, at vi alle sammen får lov at pukle endnu mere. Kun meget, meget undtagelsesvis vil der komme flere i arbejde, og da de fleste faktisk tænker ret praktisk, vil det nok ende med, at arbejdstiden sættes ned med én time en af ugens dage og ikke med 12 minutter hver af dagene. Og så må man kalde mig Mads, hvis det ikke bliver om fredagen, så vi får en forlænget weekend. Det var det, kvindebevægelsen og kvinder i fagbevægelsen ikke ville have. Det var *det* kvindepolitiske krav, der blev pulveriseret, og det var det radikale venstre med til, et parti, som i sin egen selvforståelse ynder at kalde sig kvindevenligt.

Om arbejdstiden vil jeg slutte med at bemærke, at arbejdspladsernes krav var 8 kvartaler à 5 timer. Regeringen med de radikale giver os nu generøst 1 kvartal à 1 time. Man kan godt se proportionerne i det her, håber jeg.

Også på et andet område er indgrebet kvindefjendsk, dvs. fjendsk over for de svageste grupper f.eks. Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer og medlemmerne af Hotel og Restauration.

Man opererer med en ramme på 2 pct., henholdsvis 1,5 pct., for det private område. Det skal overenskomstparterne selv fordele overenskomst for overenskomst. Det betyder, at mange af de svage områder kan risikere ikke at få en disse ud af det her, fordi man simpelt hen ikke får forhandlet sig frem til det. De får selvfølgelig arbejdstidsforkortelsen, som man altså får tre måneder før overenskomsternes udløb pr. 1. januar 1987, og så vil man vel oven i købet bruge det til at legitimere, at man ikke i næste overenskomstperiode kan få en yderligere arbejdstidsforkortelse, for det har man jo lige fået.

Men samtidig er regeringsindgrebet også en fortsat amputation af løfteparagraffen. Ændringer i tidlønninger, akkorder, bonusordninger osv. kan kun finde sted to gange i overenskomstperioden. Det er derfor en værre omgang hykleri, når der i bemærkningerne til lovforslaget står, at adgangen til de lokale